

OKUL BAŞARISINA VELİNİN KATKISI

Öğrenci başarısında veli okul işbirliğinin önemli olduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Veli-okul işbirliğinin temel amacı, velilerin katılımı ve desteği ile öğrenci ve okul başarısını yükseltmektedir. Okul, toplumun eğitim ihtiyacının giderilmesi amacıyla oluşturulmuş kurumlardan birisidir. Ancak okulun öğrenciye istenilen davranışları tek başına kazandırması olanaklı değildir. Kazandırılması düşünülen bilgi-beceri ve davranışlar aile tarafından desteklenmeli pekiştirilmelidir. İşte bu ve benzeri birçok nedenden dolayı yönetici ve öğretmenler öğrencilerin başarısını artırmak için ailelerin desteğine ihtiyaç duyarlar. Her anne-baba çocuğunun okulda ve sınavlarda başarılı olmasını arzu eder. Çocuğuna bu konuda destek vermek kuşkusuz her anne-babanın en önemli görev ve sorumluluklarından biridir. Çoğu anne-baba bu konuda duyarlı olmasına rağmen neleri nasıl, ne zaman yapacağını tam olarak bilemez

Hedef Belirleme

Her çocuğun, yapmak istediği şeyler hakkında hayalleri ve umutları vardır. Ailelerin bu hayalleri ve umutları küçümsemeden, yargılamadan dinlemesi, bu hayal ve umutların gerçekçi olması yönünde çocuğu desteklemesi çok önemlidir. Çocuk kendisinin belirlediği, ailesinin desteğini aldığı hedeflerine ulaşmak için, ders masasının başına istekli oturur ve şevkle ders çalışır.

Sorumluluk Bilinci

Çoğu ailede çocuğun sorumluluğunu, anne-baba tamamıyla kendi üzerine aldığından, çocukta sorumluluk bilinci gelişmemektedir. Çünkü yıllarca koruyucu ve denetleyici tutum içinde olan anne-baba çocuğunun karşısına çıkan sorunlarla onun yerine uğraşmış, iyi niyetli bu yaklaşımıyla çocuğun sorunla baş başa kalarak

gelişmesine engel olmuştur. Koruyucu ailelerin çocukları onlar için her şeyden önemlidir. Bu tür ailelerde çocuğun yoğun olduğu dönemlerde ödevlerin anne-baba tarafından yapıldığı bile görülür. Denetleyici aileler çocuğun ders çalışma süreçlerini kontrol altında tuttuklarından çocuklarının tek başlarına iş yapabileceklerine inanmazlar. Denetleyici anne-baba değişik bahaneler bulup sık sık çocuğun odasına girer ve ne kadar ders çalışmış diye çaktırmadan kontrol etmeye çalışırlar. Ailelerin çocuğun sınırlarını ihlali yalnız ders çalışma zamanına müdahaleyle kalmaz. Bazı anne-babalar çocukların sosyal yaşamlarına izin vermez. Bu durumda öğrenci "Nasıl olsa annem-babam benim yeterince çalışmadığımı düşünüyor, bari çalışmayayım" diye düşünmeye başlar. Kimi ailelerde de çocuğu aşırı serbest bırakma ve aşırı bağımsızlık verme eğilimi vardır. Bu ailelerde çocuk hiçbir şeyden sorumluluk duymaz. Bu tür bir aile tutumuyla büyüyen çocuk, soruşturmayı, fikir almayı öğrenemez. Gençlerde sorumluluk bilinci oluşturabilmek için; yaş dönemine ve gelişimsel düzeye uygun sorumluluklar vermek, kararları onun vermesini istemek, onu bu yolda desteklemek, sonuçları düşündürmek, değerlendirmek, eleştirmek ve onun bunu yapmasını sağlamak, yanlışlarını görmesine, yanlışlarını kabul etmesine yardımcı olacak analiz gücünü kazandırmak gerekir.

Ondan bir sev istemiyoruz ders çalışsın veter!

Anne-babalar zaman zaman çocukları için yaptıklarını dile getirerek onları baskı altına alma gayreti içine girmektedir. Çocuklarına çok emek verdiklerini, çok masraf ettiklerini, iyi bir yere gelmesini istediklerini tekrar tekrar söylemeye başlayınca bu sözler ilgi ve sevgi ifadesi olmaktan çıkar, çocuk üzerinde yoğun bir baskı oluşturur. Bu sözler sevgi ilişkisinin alışveriş ilişkisine dönüşmesine neden olur. Başarıya endeksli ilişkide, anne-baba çocuğa "Ne kadar başarı, o kadar sevgi" mesajı vermektedir. Çocuğun özgüvenini ve kendine saygısını en çok zedeleyen, bu tür başarıya endeksli anne-baba-çocuk ilişkisidir. Başarıya endeksli koşullu sevgi çocuğa yarar yerine zarar verir. Söz konusu ailelerde anne-babaların genellikle "Dersler nasıl" gibi okulla ilgili konular dışında çocuklarıyla geliştirebildikleri bir iletişim alanı yoktur. Oysa çocuklarla konuşulan konular sadece "okul-ders-kurs" olmamalıdır. Bunların dışında olabildiğince özel ve duygusal konular gündem yapılmalıdır. Bunun içinde mümkün olduğu kadar ortak yaşantılar paylaşılmalıdır.

Cok zeki ama calismiyor...

Anne-babanın çocuğun gerçek kapasitesini görememesi ve beklentilerinin yüksek olması başarı konusunda yapılan hatalardan biridir. Bu hata, anne-babanın, "Çok zeki ama çalışmıyor" diye öfkelenerek çocuğun üzerinde daha büyük bir baskı uygulamasına neden olur. Çocuktan beklentinin onun sınırları dâhilinde olması ve bu sınırlar içinde hareket edilmesi başarı için önemlidir. Anne-babalar çocukların sınırlarını tanımaya, onların yetenekleri, ilgi ve değerlerini anlamaya çalışmalıdır

Komsunun cocuğunun onun kadar imkanı yok ama daha başarılı...

Bu cümleyi duyan çocuğunuz karşınıza geçip ; "Siz beni arkadaşımın babasının yüzünden gülümseme eksik olmuyor. Haftada en az bir saat bütün aile bir masanın etrafında toplanıp konuşuyor ve birbirlerini dinliyorlar. Sıklıkla birbirlerine sarılıyorlar ve çocuklarını cesaretlendiriyorlar. Küçük hatalarını görmemezlikten geliyorlar ve çocuklarının yaptığı hatalardan ders çıkarmasına, öğrenmesine fırsat tanıyorlar. Çocuklarının hangi yeteneklere sahip olduğunu biliyorlar ve onu yeteneklerini geliştirmesi yönünde destekliyorlar. Çocukları eve geldiğinde ilk cümleleri "nasılsın" oluyor. Nasihat etmek yerine örnek davranışlar göstererek eğitiyorlar" dese ne hissederdiniz? Bir insanı kıyaslamak kadar inciten, yaralayan ve üzen, başarı ve performansına zarar veren bir başka ebeveyn tutumu yoktur. Eleştirmeniz gerekiyorsa, cümleleri iyi seçerek ve eleştirinizi onun kişiliğine değil, yaptığı davranışa yönelterek yapınız.

Calismak icin oturuyor ama sürekli aklı baska verlerde...

Bir geçiş döneminde olan genç ergenlikle birlikte bir "değişim ve başkalaşım" sürecinden geçmektedir. Bu hızlı büyüme ve değişime paralel gencin ilgileri de değişmektedir. Unutkan, dalgın, dikkatini yoğunlaştıramayan, okuduğunu anlayamayan bir genç haline gelmesi bundandır. Pek çok ergen başarma isteğini uyandıracak o kıvılcımı yaşayamaz. Bu durumda en iyi yaklaşım "genci anlamaya çalışmak" onu empatik dinlemektir.

O kadar svledim ama dinlemiyor ki!

Çok konuşan aile, giderek etkisini yitirdiği için artık çocuklarda onları önemsemiyorlar. Bazen o kadar çok konuşuyoruz ki sırf bizim bu çok konuşmamızdan dolayı isteklerimiz yerine getirilmiyor. Halbuki bazen susmak, bazen beden dilini kullanıp sözel hiçbir ifade kullanmamak bazen de tam bir cümle bile kurmadan kısacık bir sözlü mesaj göndermek. İşte yapılması gereken bunlar.

Anne-babalar cocuklarının ders basarisında ne kadar etkili olabilirler?

Ebeveynler, çocuğuyla ilgili tüm davranışlarda etkili oldukları gibi çocukların ders çalışma davranışı kazanmasında da birinci derecede etki gücüne sahiptir. Öğretmen, ne kadar aktif olursa olsun, aileler eğitim konusunu öncelikli olarak ele almıyor ve bu konuda bir çaba içinde bulunmuyor ise arzulanan başarı gerçekleşmeyecektir. Kimi anne babalar eğitime son derece önem verdiklerini belirtip çocuklarını en iyi okullara yollamakta ve her türlü fedakârlığa hazır olduklarını ifade etmektedirler. Ancak aynı kişiler arasında evde tek bir satır kitap okumayıp, kendileri televizyon izlerken çocukları çalışma odasına hapsetmekte sakınca görmeyen kimselerin varlığı az değil. Çocukların ders başarısını artırmak için anne babaların maddi fedakârlığının haricinde yapması gereken fedakârlıklar ve vazifeler vardır. Bunların en önemlisi öğrenen anne baba olmaktır. Unutulmamalıdır ki eğitim ancak eğitimle verilebilir. Anne babaların çocuklarının ders başarısını artırmak için yapması gerekenler:

-Çocukların okul başarıları üzerinde okulun fiziki ve psikolojik ortamı kadar, ailelerin evde sağladıkları ortam ve koşullarında önemi vardır. Ailenin en azından çocuğu öğrenmeye güdülemesi, okulda öğrendiklerini tekrar etmesi ve pekiştirmesi için ona yardımcı olması, yol göstermesi çocuğun başarılı olmasına yardımcı olacaktır. Bunun için ailenin okulla işbirliğine giderek öğrencinin okulda hangi konuları öğrendiği, neleri öğrenmesi gerektiği, öğrenim sürecinde kullanması gereken araç gereçlerin neler olduğu, çocuğa hangi konularda nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmesi gerekir.

-Anne babalar çocuklarının yaşının psikolojik özelliklerini iyi bilmeli, ona uygun davranmalı.

-Ders çalışma alışkanlığı kazandırıncaya kadar çocuğun ders çalışmasına engel olan maddi manevi (imkanlar dâhilinde) her problem halledilmeli, çocuğa mazeret bırakılmamalı

-Baba ders konusunu annenin üzerine yıkmamalı (veya tam tersi) kendi yapması gereken vazifeleri aksatmadan yapmalı.

-Okul düzenli bir şekilde ziyaret edilmeli, öğretmenlerle görüşülmeli.

-Okul etkinliklerine katılmalı, çocuğun katılması teşvik edilmeli.

-Öğretmenin önerileri dikkate alınmalı.

-Çocuğun yanında asla öğretmenini tenkit edici mahiyette konuşulmamalı.

-Özellikle okuldaki arkadaşları tanınmaya çalışılmalı, uygun olmayan arkadaşlıklar konusunda tedbir alınmalı (öğretmenle konuşma, çocuğunuzla konuşma. vs.)

- Çocuklar için alınan eşyaların(bilgisayar, cep telefonu, v.s) kullanımı kontrollü olmalı

Sonuç olarak;

Ailenin çocuğu gerçek anlamda tanınması, onunla ilgili gerçekçi beklentiler içinde olması çok önemlidir. Çünkü ailenin çocukla kurduğu ilişkinin türü, çocuğun okul başarısını etkileyen en önemli ve en can alıcı nokta olarak karşımıza çıkmaktadır.

""Şu dünyada her şeyin en iyisine layık çok özel ve güzel bir çocuk var! O, sizin evinizde yaşıyor.